

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἑξωτερικοῦ :

Ἑτησίαι . . . δρ. 7.— Ἑτησία φρ. χρ. 8.—
Ἑξαμήνος . . . 4.— Ἑξαμήνος φρ. χρ. 4,50
Τρίμηνοι . . . 2,15 Τρίμηνος φρ. χρ. 2,40

Διουνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ λεπ. 15. Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 0.15.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ :

Τῆς Δ' Περιόδου, ἑκάστον λεπτ. 30 [φρ. 0.30].

Τῆς Β' Περιόδου, λεπτ. 20 [φρ. 0.20].

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 12ος

Ἐν Ἀθήναις, 25 Δεκεμβρίου 1904

Ἔτος 27ον — Ἀριθ. 4

Η ΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

Ὁ Μπαρρέο δὲν παρέβη τὸν ὅρκον τοῦ τόσον γόητρον εἶχεν ἡ Μανόα ! Ἐξεκίνησε διὰ νὰ κατακτήσῃ τὸν Ὀρενόκον μὲ ἐπτακοσίους ἵππους καὶ μερικὰς ἑκατοντάδας Ἰνδῶν. Διέσχισεν ἐρήμους χώρας, κατέπλευσε τὸν Ὀρενόκον, ἐξηνδραπόδισε μερικὰς φυλάς, ἀλλὰ τέλος ἠναγκάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Σάντα Φέ, ἀφοῦ ἐξώδευσε 300,000 χρυσὰ δουκάτα. Ἦδυνήθη ὁμῶς νὰ ἐξακριβώσῃ ὅτι ὁ τόπος ἐκεῖνος ἦτο ἀπείρως πλούσιος εἰς χρυσὸν καὶ ὅτι ὅλαι αἱ φυλαὶ εἶχαν ἀφθονον κίτρινον μέταλλον.

Πρὶν τελειώσῃ ἡ ἐξερεύνησις τοῦ Μπαρρέο, ἐνεφανίσθη ὁ διάσημος Ἀγγλος ἱππότης Οὐάλτερ Ρόουλκ, ὁ ὁποῖος ἔλαβεν ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς πληροφορίας διὰ τὴν Μανόαν, τοὺς ἠπειρομερίους καὶ τοὺς Ὀρενοκίους, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσε νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἐξακουσμένην πόλιν δὲν ἐστάθῃ τυχερότερος ὁ σύντροφός του Κεύμις, οὔτε ὁ συμπατριώτης μας Δομίγγος Βέρας, ὅστις ἀπεπειράθη νὰ κατακτήσῃ τὴν χώραν πέντε ἔτη μετὰ τὸν Μπαρρέο, ἥτοι κατὰ τὸ 1593. Αὕτῃ, φίλοι μου, εἶνε ἡ ἱστορία τοῦ Ἐλδωράδου.

Ὁ Δὼν Ραφαήλ, ἀφοῦ ἤκουσεν ὅλα αὐτὰ χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν, ἐξαναγέμισε τὰ ποτήρια, ἐτράθηξεν τὸ ἰδικόν του, καὶ ἐπεῖτα ἠρώτησε :

— Νὰ ζῆτε, γιατρέ μου, πιστεύετε σὰς νὰ ὑπάρχῃ αὕτη ἡ ἐξακουσμένη Μανόα ;

— Ναί, εἶπεν ὁ Βελάσκος χωρὶς νὰ διστάσῃ. Ἡ ἱστορία τοῦ ἀποδεικνύει. Εἶνε ἐξηκριβωμένον πλέον ὅτι, μετὰ τὴν κατάλυσιν τοῦ Περουβιανοῦ κράτους, μέρος τῶν Ἰνκας ἔφυγον ἀπὸ τὸ βασιλεῖόν των διὰ νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὰς ἀρπα-

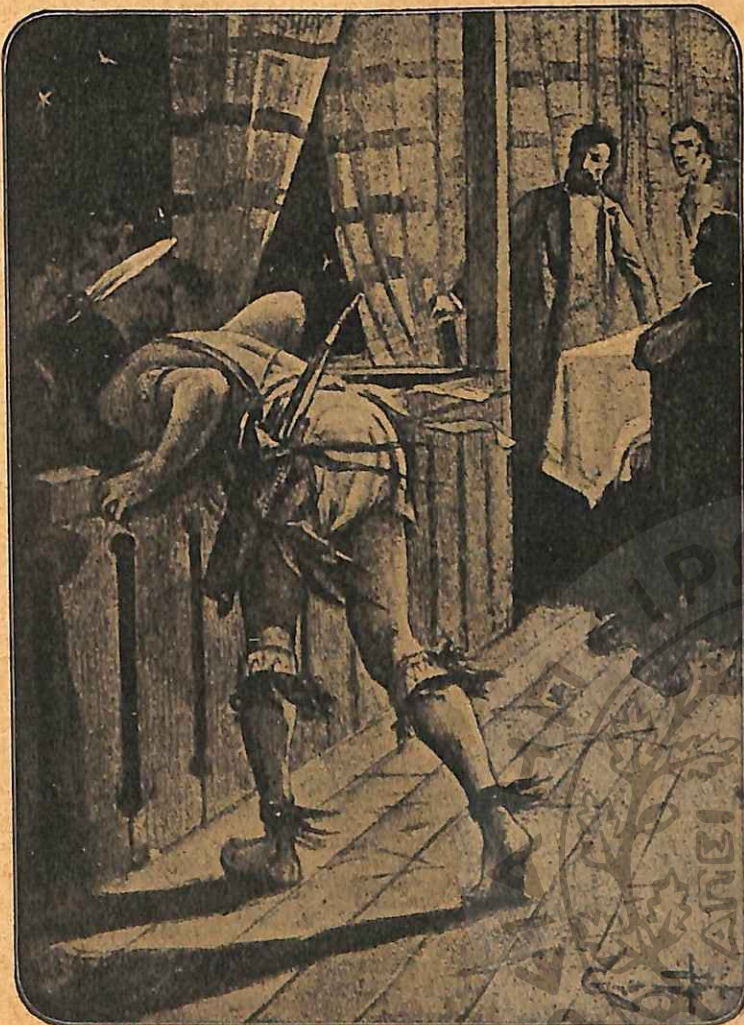
γάς καὶ τὸν βαρὺν ζυγὸν τῶν συμπατριωτῶν μας. Αἱ ἐκμυστηρεῦσεις τῶν Ἰνδῶν εἰς τοὺς ἐξερευνητάς πού σας ἀνέφερα τὸ ἀποδεικνύουν καθαρά, καθὼς καὶ τὸ ὄνομα τῶν Ὀρενοκίων, τὸ ὁποῖον ἔλαβεν ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο λαοὺς που ἤλθαν ἐκ δυσμῶν. Αὐτὸ τὸ ὄνομα ἀνήκει μόνον εἰς τοὺς Ἰνκας, οἱ δὲ παλαιοὶ παρόχθιοι τοῦ Ὀρενόκου τὸ ἠγνόουν, διότι αὐτὸ τὸ ὄνομα δὲν ὑπάρχει εἰς τὰς διαλέκτους των. Προσθέσατε, ἐκτὸς τούτου, ὅτι αὐτοὶ οἱ νέοι λαοὶ ἐφοροῦσαν

μακροὺς χιτῶνας καὶ κόκκινους σκούρους, καὶ ὅτι μόνοι οἱ Ἰνκας, ἀπὸ ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς, ἐφοροῦσαν χιτῶνας καὶ ἤξευραν νὰ βάφουν τὰ ὑφάσματα.

— Μά, πιστεύετε πραγματικῶς ὅτι ἡ Μανόα ἔχει τόσους θησαυροὺς ;

— Καὶ γιατί ὄχι ; Εἶνε γνωστὸν ὅτι ἡ χώρα αὕτη, μεταξὺ τοῦ Ὀρενόκου καὶ τῆς Γουϊνέας, εἶνε πλουσιωτάτη. Ὁ Μπαρρέο, ἀπὸ τὴν ἐκστρατείαν του, ἔστειλεν εἰς τὴν Ἰσπανίαν θαυμαστὰ δῶ-

ρα διὰ τὸν βασιλεῖα : ἀγάλματα, τετράποδα, ψάρια καὶ πουλιά, ὅλα ἀπὸ συμπαγῇ χρυσόν ὁ Ρόουλκ ἐπήγε εἰς τὴν πατρίδα του πολλοὺς πύθους γεμάτους μὲ χρυσοφόρους πέτρας, καὶ ἀπὸ ἑνα μόνον πύθον ἐκέρδισε δεκατρεῖς χιλιάδας λίρας στερλίνας. Μάθετε ἐκτὸς τούτου ὅτι εἰς τὴν Καρθαγένην ἐστάλῃ ἑνα καράβι, τὸ ὁποῖον, μεταξὺ ἄλλων πραγμάτων ἀπὸ τὸν Ὀρενόκον, ἔφερε καὶ ἑνα χρυσὸν ἄγαλμα γιγάντιον, βάρους σαράντα ἑπτὰ κανταρίων, τὸ ὁποῖον παρίστανεν ἑνα θεὸν μῆς φυλῆς τοῦ Ὀρενόκου, ἡ ὁποία εἶχεν ἀσπασθῇ τότε τὸν χριστιανισμόν. Διατί λοιπὸν ν' ἀπορῆτε ὅτι ὑπῆρχε καὶ ὑπάρχει ἀκόμη πόλις, ὅπου τὰ παλάτια ἔχουν χρυσὰς στέγας καὶ χρυσοὺς στύλους ; Καὶ εἰς τὸ Κίτο οἱ Ἰνκας εἶχαν παλά-

« Εἶχεν ὁρμήσῃ πρὸς τὸ δρῦν κατεῖν. . . » (Σελ. 26, στήλ. α.)

τια στεγασμένα με χρυσά ελάσματα, τὰ ὁποῖα κατόπιν ἔλυσεν ὁ Φερδινάνδος Δε Σότο.

— Λοιπόν, πιστεύετε ὅτι ὑπῆρξε Μανόλα...

— Καί πιστεύω ὅτι ὑπάρχει ἀκόμη, ἔως ἐπὶ ἀποδειχθῇ τὸ ἐναντίον. Ἡ ἀπέραντος χώρα, ἡ ὁποία ἐκτείνεται μετὰ τοῦ Ἀραζὼνος καὶ τοῦ Ὀρενόνκου δὲν ἔχει ἐξερευνηθῇ ἀκόμη· ἐπομένως δυνατόν νὰ ὑπάρχη ἀκόμη ἡ πόλις τοῦ χρυσοῦ.

— Ἀκούστε, γιαντρί, ἂν σας ἔλεγα νὰ πᾶμε στὴν Μανόλα, θὰ ἤρξεσθε μαζί μου; Ὁ ἱατρός ἐκύτταξε τὸν Δὸν Ραφαήλ μὲ ἀπορίαν μεγάλην, σὰν νὰ τον ἐρωτοῦσε μὴν ἀστεϊεύεται.

— Σὰς το λέγω σοβαρά, εἶπεν ὁ καλλιεργητής, ἐννοήσατε τὴν σκέψιν του.

— Νὰ πᾶμε στὴν Μανόλα...

— Ναί, γιαντρί.

— Μά, πρὶν ἀπ' ὅλα, ξεύρετε ποῦ κεῖται;

— Ὑπάρχει ὁ ἄνθρωπος ποῦ το ξεύρει, καὶ θὰ μας ὁδηγήσῃ.

— Καὶ ποῖος εἶνε; ἠρώτησε κατὰ-πληκτος ὁ Βελάσκις.

— Αὐτός ὁ Ἰνδός!

Σχεδὸν τὴν ἰδίαν στιγμὴν, ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ εὐρυτάτου ἀνδρὸς τὸ ὁποῖον ἔδλεπε πρὸς τὸν Ὀρενόνκον, ἀντήχησε μία πινυμένη κραυγὴ, καὶ ἠκούσθησαν οἱ κλάδοι τῶν δένδρων, ποὺ ἔψαυαν τὸ δρύφρακτον, νὰ τρίβουν καὶ νὰ σπάνουν, σὰν νὰ ἐκρημνίζετο ἐπάνω σ' αὐτοὺς κάποιο βαρὺ σῶμα...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΦΥΓΗ

Ὅταν ἤκουσαν ἐκείνην τὴν κραυγὴν καὶ ἐκείνον τὸν κρότον, ὁ καλλιεργητής, ὁ ἐξάδελφός του καὶ ὁ Βελάσκις ἐσηκώθησαν ἀμέσως, ἐνῶ ὁ Ἰνδός, μὲ κεραυνώδη ταχύτητα, εἶχεν ὁρμήσῃ πρὸς τὸ δρύφρακτον τοῦ ἀνδρὸς, ἐρευνῶν μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς τὰ φυλλώματα τῶν δένδρων ποὺ ἦσαν ὑποκάτω.

— Τί εἶνε, Γιαουρή; ἠρώτησεν ὁ Δὸν Ραφαήλ.

Ὁ Ἰνδός δὲν ἀπήντησεν· ἐκύτταξεν ἀκόμη κάτω μὲ βαθεῖαν προσοχήν.

— Κάποιο πουλὶ θὰ ἦταν, εἶπεν ὁ Ἀλόνσος.

— Ἐμένα μοῦ φάνηκε πῶς ἦτο φωνὴ ἀνθρώπου, εἶπεν ὁ ἱατρός.

— Ναί! ἀπήντησεν ὁ Γιαουρής. Ἐνὰς ἄνθρωπος ἐκρυφάκευ τὴν ὁμιλίαν μας.

— Ἰσως κανένας περίεργος σκλάβος... εἶπεν ὁ Δὸν Ραφαήλ.

— Ἡ κανένας λαίμαργος, ἐπρόσθεσεν ὁ Ἀλόνσος. Τὸν εἴλυσεν, φαίνεται, ἡ ὀρεκτικὴ μυρωδιά τῶν φαγητῶν.

— Μπᾶ! Ἀς μὴν πολυζηλιώμεθα γι' αὐτὸν τώρα! εἶπεν ὁ καλλιεργητής, ὑψώνων τοὺς ὤμους.

— Μά, ἡ κραυγὴ αὐτὴ; ... ἐπέμεινεν ὁ ἱατρός.

— Ἐπαράπτης, κατὰ τὰ φαινόμενα, ὁ περίεργος, κ' ἐγκρεμοσακίσθηκε ἀπὸ τὸ δένδρο. Ἀς καθήσωμε κι' ἄς ξαναρχίσωμε τὴν συνομιλίαν μας, ἀγαπητέ μου Βελάσκις.

Ἐπίστρεψαν κ' ἐκάθισαν, ἀλλὰ ὁ Γιαουρής δὲν ἐσάλευσεν· ἐξηκολούθησε νὰ κυττάξῃ πρὸς τὸ πικνὸν καὶ σκοτεινὸν φύλλωμα τῶν δένδρων.

— Λοιπόν, ἐξηκολούθησεν ὁ καλλιεργητής, σὰς ἐρωτοῦσα, Βελάσκις μου, ἂν εἴσθε διατεθειμένος νὰ με ἀκολουθήσετε. Ἄν ἔλθετε μαζί μου, θὰ εὐρετε πεδίου εὐρύτατον διὰ τὰς μελέτας σας καὶ θὰ δυνηθῇτε νὰ κάμετε πλουσίαν συλλογὴν ἀπὸ ζῶα, πουλιὰ καὶ φυτὰ σπάνια.

— Σὰς ὁμολογῶ, Δὸν Ραφαήλ, πῶς αὐτό μ' ἐλκύει περισσότερο παρὰ ἡ μυστηριώδης πόλις.

— Ἐρχεσθε λοιπόν;

— Διάβολε! Παραπολὺ τρέχετε, φίλε μου. Καὶ οἱ ἀσθενεῖς μου;

— Δὲν ἔχετε κανένα ἄλλον συνάδελφον εἰς τὴν Ἀγρουστουράν; Παραχωρεῖτε ἑαυτὸν τοῦς ἀρρώστους σας. Γράφετε γρήγορα-γρήγορα ἕνα γράμμα, κ' ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους μου ἐπιφορτίζεται νὰ τοῦ το πάγῃ.

— Ἐλάτε λοιπόν, γιαντρί, εἶπεν ὁ Ἀλόνσος, πρόκειται νὰ ἐπισκεφθῶμεν τὴν περίφημον Μανόλα.

— Τὸ γνωρίζω.

— Καὶ νὰ γίνωμεν ἑκατομμυριοῦχοι.

— Τὸ ἐννοῶ.

— Καὶ νὰ κάμωμεν ταξίδι εἰς μέρη παρθένα ἀκόμη, ἐπρόσθεσε ὁ Δὸν Ραφαήλ.

— Ὅλα αὐτὰ εἶνε ἐλκυστικώτατα, ἀλλὰ... ἔχετε σείς ἐμπιστοσύνην ἑαυτὸν τὸν Ἰνδόν; ... Δὲν θὰ μας προδώσῃ; ... Γνωρίζετε ὅτι εἰς τὸν Ἄνω Ὀρενόνκον κατοικοῦν φιλοπόλεμοι φυλαί, αἱ ὁποῖαι δὲν ἐκλύσαν ἀκόμη τὸν τράχηλον εἰς τὸν ἰσπανικὸν ζυγὸν καὶ τρώγουν τοὺς αἰχμαλώτους, ὅσους πιάσουν στὸν πόλεμον;

— Ὁ Γιαουρής δὲν θὰ μας προδώσῃ, Βελάσκις, εἶπεν ὁ Δὸν Ραφαήλ. Τὸν ὁδηγεῖ ἡ ἐκτίμησις, καὶ διὰ νὰ ἐκδικηθῇ ἔχει ἀνάγκην νὰ τον βοηθήσουν οἱ λευκοὶ ἄνθρωποι. Λοιπόν, ἐπῆραν τέλος αἱ παρατηρήσεις σας;

Ὁ ἱατρός ἐξαναγέμισε τὰ ποτήρια καὶ, ὑψώνων τὸ ἰδικόν του, εἶπε:

— Ἀς πιῶμε ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ ταξιδιοῦ μας!

— Ἐπὶ τέλος! ... ἀνέκραξεν ὁ Δὸν Ραφαήλ. Ἐκερδίσσαμεν ἕνα σύντροφον, ποῦ ἀξίζει ἕνα σωστὸ χρυσωρυχεῖον. Ἀς μὴ χάνωμεν καιρόν· κινεῖται μεσάνυχτα, καὶ τὴν αὐγὴν φεύγομεν. Πηγαίνετε ν' ἀναπαυθῇτε μερικὰς ὥρας, ἐνῶ ἐγὼ πηγαίνω νὰ κάμω τὰς ἐτοιμασίας.

— Θὰ κοιμηθῶμε αὐριον, εἶπεν ὁ ἱατρός. Θὰ σας βοηθήσωμεν καὶ ἡμεῖς, Δὸν Ραφαήλ.

— Πᾶμε λοιπόν.

Οἱ τρεῖς ἄνδρες ἤρχισαν μὲ πολλὴν διάθεσιν τὸ ἔργον. Τοὺς ἐβοήθησαν εἰς αὐτὸ ὁ Χάρας καὶ ἑξ-ἑπτὰ ρωμαεῖοι μαῦροι. Ἐπειδὴ ἐπρόκειτο νὰ ἐπιχειρήσουν ταξίδι ποὺ ἐμελλεν ἴσως νὰ διαρκέσῃ μερικὸς μῆνας εἰς μέρη ἄγνωστα, κατοικοῦμενα ὑπὸ ἐχθρικών φυλῶν, ἦτο ἀνάγκη νὰ ἐροδιασθῶν μὲ πολλὰ πράγματα καὶ νὰ μὴ φορτωθῶν μὲ περιττὰ βάρη, τὰ ὁποῖα θὰ ὑποχρέοντο ἀργότερα νὰ ἐγκαταλείψουν, ἂν ἐξηναγιάζοντο ν' ἀπομακρυνθῶν ἀπὸ τὸν ποταμόν.

Ὁ Δὸν Ραφαήλ ὠδήγησε τοὺς συντρόφους του εἰς τὰς ἀποθήκας τοῦ κτήματος, αἱ ὁποῖαι περιεῖχον ἀπειρίαν πραγμάτων: ὄπλα, τρόφιμα, ἐνδύματα, καὶ οἱ τρεῖς μαζί ἤρχισαν ἐπιμελῶς νὰ ἐκλέγουν ὅσα τοὺς ἐχρειάζοντο.

Ὅταν τα ἐξεχώρισαν, ἔβαλαν τοὺς δούλους νὰ τα τοποθετήσουν ὅλα εἰς κιβώτια, τὰ ὁποῖα ὁ Χάρας ἐφρόντισε νὰ μεταφερθῶν εἰς τὴν ὄχθην τῆς Κάουκας. Ἦσαν δὲ τὰ πράγματα αὐτὰ καραβί-ναι, δύο κιβώτια μὲ πυρομαχικά, ἐνδύματα, μία σκηνή, τρόφιμα διὰ δύο μῆνας, πυξίδες, ἕνας ἐξἄς, ἕνα χρονόμετρον διὰ νὰ εὐρίσκουν τὸ πλάτος καὶ μῆκος καὶ νὰ μὴν πηγαίνουν στὰ τυφλά, διάφορα μαγειρικά σκεύη, αἰῶραι, ἕνα φορητὸν φαρμακεῖον καὶ διάφορα ἄλλα πράγματα, τὰ ὁποῖα ἐθεωρήθησαν ἀπαραίτητα, καθὼς καὶ μερικὰ κιβώτια γεμάτα μὲ τενεκεδένια στολίδια καὶ χάνδρες, διὰ νὰ τα χαρίζουν εἰς τοὺς Ἰνδοὺς. Ὁ Γιαουρής, διὰ λογαριασμόν ἰδικόν του, περιωρίθη νὰ ἐκλέξῃ μίαν καλαμοσάλπιγγα καὶ μερικὰς δωδεκάδας βέλη, τὰ ὁποῖα εἶχε σκοπὸν νὰ βάψῃ ἀργότερα μὲ τὸν θανασίμον χυμὸν τοῦ κούραρε.

— Πᾶμε τώρα νὰ δοῦμε καὶ τὴν βάρκα μας, εἶπεν ὁ Δὸν Ραφαήλ. Ἐπειτα ἀπὸ λιγάνι, ὅλα μας τὰ ἐφόδια θὰ εἶνε μπαρκαρισμένα, καὶ θ' ἀρχίσῃ τὸ ταξίδι μας.

— Θὰ πάρωμε μαζί μας πλήρωμα ἀπὸ Ἰνδοὺς; ἠρώτησεν ὁ Ἀλόνσος.

— Ὅχι, ἐξάδελφε. Ἡ βάρκα μου εἶνε ἀρματωμένη καὶ ἐλαφρά, καὶ θὰ τὴν κυβερνήσωμεν μόνοι μας... Ἐκτός τούτου, ἂν οἱ Ἰνδοὶ τοῦ Ἄνω Ὀρενόνκου ἰδοῦν πολὺν κόσμον, ἡμπορεῖ νὰ ὑποψιασθῶν καὶ νὰ μας ἐπιτεθῶν ὅλοι.

— Πραγματικῶς, εἶπεν ὁ ἱατρός. Καλλιτέρα ὀλίγοι, καὶ καλοὶ, καὶ ἀποφασισμένοι.

Διηυθύνθησαν πρὸς τὸν ποταμόν, παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ὁποῖου εὐρίσκοντο δύο μεγάλα ἀνάκτοι καὶ δύο δωδεκάδες ἰνδικῶν μονοξύλων. Μὲ αὐτὰ μετεφέροντο

τὰ προϊόντα τοῦ κτήματος εἰς τὴν Ἀγρουστουράν.

Μόλις ἐφθασαν ἐκεῖ, καὶ ὁ Χάρας, ὁ ὁποῖος παρελάμβανε τὰ κιβώτια καθ' ὅσον τα ἐκουβαλοῦσαν οἱ μαῦροι, εἶπεν εἰς τὸν Δὸν Ραφαήλ:

— Ἀφέντη, λείπει ἕνα μονόξυλο.

— Ἐνα μονόξυλο! ἀνέκραξεν ἐκπληκτος ὁ καλλιεργητής.

— Ναί, αφέντη, ἕνα ἀπὸ τὰ καλλιτέρα.

— Τί; μᾶς τῶκλεψαν;

— Ποῖος νὰ το κλέψῃ;... Οἱ Ἰνδοὶ δὲν τολμοῦν νὰ κατεβῶν τὸν Ὀρενόνκον ἔως τὸ κτήμα, εἶπεν ὁ ἐπιστάτης.

— Μήπως ἐκόπηκε τὸ σχοινί του;

— Ὅχι, αφέντη· τώρα ἐπῆγα καὶ το εἶδα, καὶ παρετήρησα ὅτι το ἔχουν κόψῃ μὲ τὸ μαχαίρι.

— Μὴν ἐφυγε λοιπὸν κανένας σκλάβος; ἠρώτησεν ὁ Δὸν Ραφαήλ, συνοφρυσμένος.

— Πηγαίνω νὰ το ἐξακριβώσω, ἂν μου ἐπιτρέπετε.

— Πήγαινε, Χάρα, εἶπεν ὁ ἱατρός. Δὲν μου καλοφαιίνεται αὐτὴ ἡ ἱστορία...

— Τί φοβάσθε, Βελάσκι; ἠρώτησεν ὁ Δὸν Ραφαήλ.

— Τίποτε πρὸς τὸ παρόν, ἀλλά... Ποία εἶνε ἡ βάρκα μας;

— Αὐτὴ ἐδῶ αὐτὴν μεταχειρίζομαι ἐγὼ εἰς τὰς ἐκδρομὰς καὶ τὰ ταξίδια ποὺ κάμνω εἰς τὸν ποταμόν. Εἶνε στερεά, ἀλλὰ καὶ ἐλαφροτάτη, καὶ ἀρκεῖ μία πνοὴ τοῦ ἀνέμου διὰ νὰ τὴν κάμῃ νὰ τρέχῃ γοργότατα.

Πραγματικῶς ἡ ἄκατος τοῦ καλλιεργητοῦ ἦτο μία ἀπὸ τὰς ὠραιότερας καὶ συγχρόνως ταχύτερας λέμβους ποὺ διέσχίζαν τὸ ρεῦμα τοῦ Ὀρενόνκου. Ὡμοῖαζε μὲ φαλινίδα, ἀλλὰ ἦτο ὑψηλοτέρα καὶ μακροτέρα, εἶχε δὲ ἐκτόπισμα ἐξ τόνων· ἐκτός τούτου ἦτο ἀρματωμένη μὲ τέλειον ἐξαρτημένον κότερου, μὲ ράνταν παραπολὺ μεγάλην, διὰ νὰ ἡμπορῇ νὰ ὠφεληθῇ καὶ ἀπὸ τὸ ἐλαφρότατον ἀεράκι.

Κατὰ διαταγὴν τοῦ καλλιεργητοῦ, οἱ μαῦροι ἐπέβιβασαν τὰ κιβώτια καὶ τα ἐτοποθέτησαν κατὰ τρόπον ὥστε νὰ μὴν ἐμποδίζουν τὸν χειρισμὸν τῶν ἀρμένων, κατόπιν δὲ ἐτοποθέτησεν εἰς τὴν πρύμνην καὶ κατὰ μικρὰ στρώματα, τὰ ὁποῖα θὰ ἐχρησίμευαν ὡς κλίνας, ὅσας οἱ ταξιδιώται εὐρίσκοντο εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ διανυκτερεύσουν εἰς τὸν ποταμόν.

— Εἶνε ὅλα ἐτοιμα; ἠρώτησεν ὁ Δὸν Ραφαήλ.

— Ὅλα, ἀπήντησεν ὁ Ἀλόνσος, ὁ ὁποῖος ὅλα τα ἐπέδλεπε.

— Καὶ ὁ Χάρας ποῦ εἶνε;

(Ἐπεται συνέχεια)

Ν. ΠΟΡΙΑΤΗΣ

[Κατὰ τὸ ἱταλικὸν τοῦ Λίμ. Σαλγάρη.]

ΑΘΗΝΑΙ'ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΡΟΚΟΜΜΕΝΟΙ

Ἀγαπητοί μου,

ΤΥΧΕ νὰ περῶ προχθὲς ἀπὸ τὴν λεωφόρον Πα-νεπιστημίου μ' ἕνα μικρὸν μου φίλον. Ἡμεῖθα ἀπέ-ξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν τῶν Καθολικών.

Ἦτο ἀνοικτὴ. Εἰσῆρχετο κόσμος πολὺς, εορτάσιμος, καὶ ὁ κώδων ἀπὸ τὸν πυργίσκον ἐπανηγύριζε.

— Τί γιορτὴ ἔχουν σήμερα οἱ Φράγκοι; ἠρώτησεν ὁ φίλος μου.

Δυστυχῶς, δὲν εἶμαι πολὺ ἐντρίβης περὶ τὸ δυτικὸν εορτολόγιον, καὶ δὲν ἠμπούρεσα νὰ παντήσω ἀμέσως. Ἐσυλλογίσθηκα ὅμως, ἕκαμα ἕνα μικρὸν λογαριασμόν, καὶ το ἤρξα:

— Ἐχουν πρωτοχρονιά, εἶπα.

— Πρωτοχρονιά! ἐφώναξεν ὁ μικρὸς ἐκπληκτος. Ἀπὸ τώρα;

— Πῶς ἀπὸ τώρα; Δὲν εἰζέυρεις λοιπὸν ὅτι τὸ Ἡμερολόγιον τῶν Δυτικῶν πηγαίνει ἐμπρὸς δεκατρεῖς ἡμέρας ἀπὸ τὸ ἰδικόν μας;

— Μάλιστα... ἀλλά...

— Τί ἀλλά; Σήμερα ἔχομεν 19 Δεκεμβρίου... πρόσθεσε 13...

— Τριανταδύο, εἶπεν ὁ μικρὸς.

— Νὰ το! Ὁ Δεκέμβριος ἔχει 31 Ἴνα 32 θὰ πῇ 1 Ἰανουαρίου.

— Ναί, ἀλήθεια... Πρωτοχρονιά ἀπὸ τώρα, ἐνῶ ἡμεῖς δὲν ἐκάμαμεν ἀκόμη οὔτε Χριστούγεννα! Τί προκομμένοι ἄνθρωποι αὐτοὶ οἱ Δυτικοί!

Ὁ τόνος μὲ τὸν ὁποῖον ἐλέχθη ἐκεῖνο τὸ προκομμένοι ἦτο πολὺ παράδοξος καὶ ἀπρόοπτος, καὶ μ' ἔκαμε νὰ γελάσω. Ἐννοεῖς, ὅτι ὁ μικρὸς μου φίλος ἐθεώρει τοὺς Δυτικοὺς ἱκανοὺς νὰ κινῶν καὶ νὰ παροτρύνουν τὸν ἥλιόν των, ὥστε νὰ συμπληρῶν τὸν κύκλον τοῦ Ἑνιαυτοῦ ἐνωρίτερα. Ἀλλ' ἀμέσως ἡ σκέψις ὅτι εἰς καὶ μόνος ἥλιος ὑπάρχει, ἀνατέλλων ἐπὶ πονηροὺς καὶ ἀγαθοὺς, ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους, ἐπὶ καθολικοὺς καὶ ὀρθοδόξους, ἐπὶ προκομμένους καὶ ἐπὶ τεμπέλικους...

... εἰς καὶ μόνος ἥλιος, συμπληρῶν εἰς τὸ αὐτὸ διάστημα καὶ δι' ὅλην τὴν γῆν τὸν ἐτήσιον κύκλον του, — ἀφοῦ μάλιστα, ὅπως καλῶς γνωρίζετε, τὸν κύκλον αὐτὸν δὲν τὸν κάμνει ὁ ἥλιος, ἀλλ' ἡ Γῆ περὶ τὸν ἥλιον, — ἡ σκέψις, λέγω, αὐτὴ ἔφερε τὸν νοῦν μου εἰς τὴν

διαφορὰν τῶν ἀνθρωπίνων Ἡμερολογίων, καὶ εἰς τὰς προσπάθειας αἱ ὁποῖαι καταβάλλονται ὅπως ἡ διαφορὰ αὐτὴ ἐκμηδενισθῇ, διὰ νὰ ὑπάρξῃ τοῦ λοιποῦ ἐν Ἡμερολόγιον κοινὸν δι' ὅλην τὴν πολιτισμένην ἀνθρωπότητα.

Ἄν εἶχε γίνῃ αὐτό, ὁ μικρὸς μου φίλος δὲν θὰ ἐλάμβανεν ἀφορμὴν νὰ ὀνομάσῃ τοὺς Δυτικοὺς προκομμένους, μετρίμους πλαχίως τὴν ἰδικὴν μας ὀκνηρίαν, οὔτε θὰ ἐπέθυμε ἐνδομύχως νὰ ἦτο Δυτικός, διὰ νὰ πολλαμάνῃ τὰ δῶρα τῆς Πρωτοχρονιάς δεκατρεῖς ἡμέρας ἐνωρίτερα...

Φαίνεται ὅμως ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ γίνῃ. Καθὼς γνωρίζετε, ἡμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι ἀκολουθοῦμεν παλαιόθεν τὸ Ἰουλιανὸν λεγόμενον Ἡμερολόγιον, οἱ δὲ Δυτικοὶ τὸ Γρηγοριανόν. Τὸ Γρηγοριανὸν ἐθέσπισεν ὁ Πάπας Γρηγόριος ΙΓ' τῷ 1582, διὰ νὰ διορθώσῃ τὸ λάθος τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, τοῦ ὁποῖου τὸ ἔτος ἀποτελεῖται ἀπὸ 365 ἡμέρας καὶ 6 ὥρας, ἐνῶ τὸ πραγματικὸν ἡλιακὸν ἔτος ἀποτελεῖται ἀπὸ 365 ἡμέρας, 5 ὥρας καὶ 49 λεπτὰ. Ἡ διαφορὰ αὐτὴ τῶν 11 λεπτῶν, τὴν ὁποίαν τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον παραβλέπει, μὲ τὸν καιρὸν εἶχε κάμῃ διαφορὰν 11 ὁλοκληρῶν ἡμερῶν. Λοιπόν, κατὰ διαταγὴν τοῦ Πάπα Γρηγορίου, ἡ 4 Ὀκτωβρίου 1582 ἐγίνε 15 Ὀκτωβρίου. Τὴν μετατροπὴν αὐτὴν οἱ Ὀρθόδοξοι δὲν τὴν παρεδέχθησαν· κ' ἐξηκολούθησαν μὲ τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον, νὰ καθυστεροῦν 11 ἡμέρας. Μὲ τὸν καιρὸν, ἡ διαφορὰ ἐγίνε 12 ἡμέραι, πῶρα εἶνε 13 ἡμέραι, ἀργότερα θὰ γίνῃ 14, 15, 16, 17 καί... ἂν ἐξακολουθήσῃ ἐπ' ἀπειρον νὰ ἰσχύῃ τὸ Ἰουλιανόν, θὰ ἔλθῃ ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ Ἡμερολόγιον τῶν ἀπογόνων μας θὰ σημειώνῃ χειμῶνα, ἐν ᾧ εἰς τὴν φύσιν θὰ βασιλεύῃ ἀνοιξίς!

Τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον εἶνε λοιπὸν λανθασμένον. Οἱ ἀστρονόμοι λέγουσιν ὅτι καὶ τὸ Γρηγοριανὸν δὲν εἶνε τέλειον. Εἶνε ὅμως πολὺ τελειότερον ἀπὸ τὸ ἰδικόν μας, καὶ, θέλοντες καὶ μὴ, ἀργὰ ἢ γρήγορα, μίαν ἡμέραν θὰ το παραδεχθῶμεν. Τότε θὰ εἴμεθα καὶ ἡμεῖς τόσον προκομμένοι ὅσον καὶ οἱ Δυτικοί, καὶ ὁ πρωτοχρονιάτικος κώδων τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας δὲν θὰ μας ἐκπλήττῃ ὡς κατὰ πρόμον καὶ ἀπρόσποτον... Ἀσπεύομαι τὸ κέρδος μας θὰ εἶνε ἀπείρως σημαντικώτερον, διότι θὰ ὁλοκληρωθῶμεν πιστότερα τὸ ἡλιακὸν ἔτος, καὶ θὰ ἔχωμεν κοινὴν τὴν ἡμερομηνίαν μὲ τὸ ὑπόλοιπον τῆς πολιτισμένης ἀνθρωπότητος. Θὰ φανώμεν δηλαδὴ προκομμένοι, ὅταν θὰ κάμωμεν ὅ,τι κάμνουν οἱ ἀληθινὰ προκομμένοι ἄνθρωποι, ἀπορρίπτοντες γενναίως μίαν πλάνην καὶ μίαν πρόληψιν.

Σας ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ
ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

— Γιαννάκη μου, παιδάκι μου, τοῦ κάκου χαλνῶς τὴν καρδιά σου! ἄδικα μουρμουρίζεις!... Εἴπαμε πῶς θὰ πᾶς, καὶ πρέπει νὰ πᾶς! Ἐτελείωσε!... Περπάτα λοιπὸν χωρὶς νὰ μου κάνης πείσματα!

Αὐτὰ ἔλεγε ἡ κυρὰ-Ἐλεφαντίνα, κ' ἐκουνούσε τόσο φοβεριστικά τὸ καλαμάκι μετὰ τὰ φύλλα, ποὺ ἐκρατοῦσε στὴν προβοσκίδα της, ὥστε ὁ καϊμένος ὁ Γιαννάκης ἐτουρτούριζεν ἀπὸ τὴν τρομάρα του.

— Μά... μὰ ἐγὼ... δὲν θέλω νὰ πάω σὲ κανένα Οἶ... οἶ... τροχοφεῖο! — ἔλεγε, κ' ἕνα χονδρὸ δάκρυο ἐκυλίσθηκε κάτω ἀπ' τὴν προβοσκιδούλα του, καθὼς τὸν ἐσπρωγχαν, χωρὶς νὰ θέλῃ ὁ κακόμοιρος, στὸν δρόμον ποὺ ἐπήγαινε στὸ Ἐκπαιδευτήριον τοῦ κυρίου Μαῖμουδιάδου.

— Ἀ! ἡ κυρία Ἐλεφαντίνα! Τὸν πᾶτε λοιπὸν κ' ἐσεῖς τὸν Γιαννάκη σας; εἶπε μία φωνὴ ἀπὸ πολὺ κοντά.

Ἡ κυρὰ-Ἐλεφαντίνα ἐγύρισε γρήγορα-γρήγορα, κ' ἔκαμε μίαν ὑπόκλισιν.

— Μάλιστα, Βασιλισσά μου, εἶπε. Τοῦ λέγω πῶς δὲν εἶνε κανένας λόγος νὰ φοβάται. Ὑποθέτω πῶς τὸ δικό σας τὸ βασιλόπουλο εἶνε πηγεμένο κι' ὅλας, δὲν εἶν' ἔτσι, Βασιλισσά μου;

— Μάλιστα, κυρία Ἐλεφαντίνα, ἀπήντησε ἡ Λεονταρίνα. Ἐλπίζω νὰ εὐρισκῆται τώρα ἐκεῖ! Ἀχ! πόσο μ' ἐθασάνισε, ὡς πού νὰ το κάμω νὰ πᾶ. Μὴ φοβάσαι, Γιαννάκη! Δὲν εἶνε τόσο κακὸ τὸ σχολεῖο, ὅσο το θαρρεῖς!

Καί, μετὰ ἕνα χαριτωμένο μούγγισμα, ἡ Μεγαλειοτάτη Βασιλισσα τῶν Ζώων ἐτράβηξε τὸν δρόμον της.

Ἀπ' ἐξω ἀπὸ τὸ Σχολεῖον, ἦταν μαζεμμένος κόσμος καὶ κοσμάκης. Ὅλοι ἐστέκοντο γύρω στὴν ἀχυροκαλύβα τοῦ κυρίου Μαῖμουδιάδου, κ' ἔλεγαν, κ' ἐφώναζαν, κ' ἐκαρτερούσαν πότε ν' ἀνοίξῃ ἡ πόρτα. Μερικὲς μητέρες, σὰν τὴν κυρὰ-Ἐλεφαντίνα, εἶχαν φέρῃ αἱ ἴδιες τὰ παιδάκια τους· πολλὰ ὅμως κουταβάκια, πῖο τολμηρὰ ἀπὸ τὰ ἄλλα, εἶχαν ἔλθῃ μοναχὰ τους. Καί ἡ συζήτησις ἔπαιρνε κ' ἔδινε ἀπ' ἐξω ἀπὸ τὴν πόρτα.

Ἐπὶ τέλους, ἦλθεν ἡ ὥρα, καὶ ἀνοι-

ξεν ἡ πόρτα, καὶ τὰ μικρὰ ἐμπήκαν μέσα, καὶ ὁ κύριος Μαῖμουδιάδης τὰ ἔβαλε νὰ καθίσουν στὰ θρανία. Ἦτανε μιά χαρὰ καὶ δὴ τρομάρες ὁ κύριος Μαῖμουδιάδης μετὰ τὸ νταμωτὸ χρωματιστὸ πανταλόνι του καὶ μετὰ τὸ μικρούτσικο σκουφάκι του στὴν καυκάλα του. . .

Ἀρμὰ ἔγινε σιωπὴ καὶ ἡσυχία, — ὅσο μπορεῖ νὰ γίνῃ ἡσυχία μετὰ παιδιὰ ποὺ πηγαίνουν πρώτῃ φορὰ σὲ σχολεῖο, — ὁ κύριος Μαῖμουδιάδης ἀνέθηκε στὴν ἔδραν, καί, μετὰ δυνατὴ-δυνατὴ φωνή, τοὺς ἔδωκε λόγο:

— Ἀγαπητοὶ μου μικροὶ φίλοι καὶ φίλαι, ἡ καρδιά μου ἔγινε περιβόλι γεμάτο μετὰ καρδία καὶ μῆλα, ἅμα σας εἶδα νὰ ἔλθετε ἐδῶ τὸ πρωῒ. (Θὰ μας κάμῃ τὴν χάριν ὁ Λεονταράκης νὰ προσέξῃ ἐδῶ, καὶ νὰ μὴν κυττάξῃ πίσω τους.)

Σὲ λιγάκι θ' ἀρχίσωμεν τὰ μαθήματα καὶ τὰ καθήκοντά μας, μετὰ ζῆλον καὶ μετὰ προθυμίαν, ἐλπίζω... (ἂν ὁ κύριος Ἀλεπούδης εὐαρεστηθῇ νὰ μὴ δαγκάνῃ πιά τὴν οὐρὰ τοῦ Ἐλεφαντάκη, πολὺ θὰ με ὑποχρεώσῃ). Τὸ πρωτόν καὶ σπουδαιότερον καθήκον εἶνε νὰ πλυθῇτε ὅλοι καὶ ὅλες σας ὅπως πρέπει, καὶ νὰ βάλετε ρούχα καθὼς πρέπει, καὶ αὐτὸ θὰ το κάμωμε τώρα στὴ στιγμή. Θὰ διαίρεισμεν

τὸ σχολεῖον εἰς δύο τάξεις, — εἰς τὴν μίαν θὰ πᾶνε ὅσοι καὶ ὅσες ἔχουν μακρυὲς οὐρές, καὶ στὴν ἄλλην ὅσοι καὶ ὅσες ἔχουν κοντὲς οὐρές. Λοιπὸν! αἱ μακρυὲς οὐρές νὰ πάνε ἀμέσως στὸ διπλανὸ δωμάτιον γιὰ νὰ λουσθῶν καὶ νὰ ντυθῶν. Αἱ κοντὲς οὐρές νὰ καθίσουν κοντὰ-κοντὰ, νὰ περιμένουν τὴ σειρά τους, καὶ νὰ κοιμῶνται καὶ τὴν γλῶσσά τους, παρακαλῶ. Αὐτὸ πού σᾶς εἶπα τώρα, ἀγαπητὰ μου μικρά, οἱ ἄνθρωποι τὸ λένε «λογοπαίγιον»! Σιωπὴ λοιπὸν! Προσοχή!... Ἐλᾶτε!

Ἀπ' ἐδῶ, ἀπ' ἐδῶ. . . Ἐμπήκε μπροστὰ αὐτὸς, καὶ πίσω τὰ παιδάκια μετὰ τὰς μακρὲς οὐρές, δηλαδὴ ὁ Λεονταράκης, αἱ Ἀλεπούδες, αἱ Μαῖμουδες, αἱ Τυγρίνες, κ' ἐπήγαν εἰς τὸ διπλανὸν δωμάτιον. Μαζί τους ὅμως ἐτράπωσε κ' ἕνα ἀπὸ τὰ μικρὰ Ἀρκουδόπουλα, ἂν καὶ εἶχε κοντὴ οὐρὰ κ' ἐπρεπε νὰ καθίσῃ μαζί μετὰ τὴν τάξιν τῶν κοντῶν οὐρῶν.

(Ἐπεται συνέχεια)

Τ' ΑΓΥΡΙΣΤΑ ΚΕΦΑΛΙΑ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α' (Συνέχεια)

Καί ἡ Δωροθέα ἀνέγνωσε:

«Φίλτατε πατέρα, — Πολὺ μᾶς ἐξέπληξε τὸ γράμμα σας, ἀλλὰ ὑποθέτωμεν ὅτι τὰ πάντα πηγαίνουν καλὰ, καί, ἐπειδὴ εἶνε πολὺ ἀργὰ διὰ νὰ σας δώσωμεν τὴν γνώμην μας, δέν το πράττομεν. Ἀλλ' ὅμως, ἡθέλαμεν σᾶς ἐρωτήσῃ ἂν εἴχατε ἐννοήσῃ ὅτι, νυμφεύμενος ἐκ δευτέρου, θὰ μας ἐδίδετε μίαν μητρίαν. Ἐν τούτοις, αἱ μητρίαι ἴσως δὲν εἶνε τόσο κακαὶ ὅσον τὰς παριστάνουν, καὶ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἐκάματε αὐτὸ τὸ πράγμα μετὰ ἀρίστας προθέσεις, καὶ ὅτι ὅλοι μας θὰ εἴμεθα πολὺ εὐτυχεῖς. Ἐν μὲθα ὅλες καλὰ ἐδῶ, καὶ κάμνει πολλὴ ζέστη. Πολὺ θὰ χαροῦμε, ὅταν θὰ ἐπιστρέψωμεν στὸ σπίτι μας, διότι δέν μας ἀρέσει αὐτὴ ἡ ἐξοχή.»

— Ὡς βλέπετε, ἐξηκολούθησεν ἡ ἀναγνώστρια, ἀφοῦ ἐσήκωσε τὰ μάτια της ἀπὸ τὰ γράμματα, — τώρα, ποὺ ἔγινε πιά ὁ γάμος των, εἰς τίποτε δὲν ὠφελεῖ νὰ ποῦμε στὸν πατέρα μας τί φρονούμεν διὰ τὸν χαρακτήρα της; ὅπως δὴ ποτε ὅμως, τὸν καθιστῶ προσεκτικόν, καὶ ἄς λάβῃ τὰ μέτρα του!

— Λαμπρά! εἶπεν ἡ Μαριωρή, μετὰ θαυμασμόν, ὅταν ἀντελήφθη τελείως τὴν ἐννοίαν τῆς ἐπιστολῆς. Εἶνε θαυμάσιον τὸ γράμμα σου.

— Ἐμένα, μου φαίνεται ἀνόητο! ἐβροντοφώνησεν ἡ Ἐλεονώρα, ἡ ὁποία εἶχε παρασκοτισθῇ μετὰ τὴν αὐτὴν τὴν ἱστορίαν. — Εἶνε τόσο παρανοήτικόν!

— Παρανετικόν, ἀνόητη! διώρθωσεν ἡ Δωροθέα.

— Αἶ! τὸ ἴδιο κάνει ὅπως κι' ἂν το πῆς! ἀντέκρουσεν ἡ Ἐλεονώρα.

— Μάλιστα! ἐμᾶς δέν μας πέφτει κανένας λόγος, ἀφοῦ ἡ Δωροθέα ἀποφασίζει γιὰ τὸ καθεὶ, καὶ ἡ Μαριωρὴ πάντα συμφωνεῖ μαζί της! — ἐπρόσθεσεν ἡ Ἰσαβέλλα.

— Μὰ ἐσεῖς, ποτε δέν εἴπατε τίποτε! ἤρχισε νὰ δικαιολογῆται ἡ Δωροθέα.

— Καλέ, ἄφρησέ τις! εἶνε κ' αἱ δύο τους τόσο ἀδιάκριτα καὶ ἀνάγωγὰ κορίτσια! παρενέβη θυμωμένη ἡ Μαριωρὴ. Εἶδες ἐκεῖ αὐθάδειαν!

— Ζήτω! τὴν ἔπιασαν τὴ Μαριωρὴ τὰ νεῦρά της! ἀνεκραύγασεν ἡ Ἐλεονώρα. Ἐλα λοιπὸν νὰ με τσιμπήσῃς, ἂν σου βαστᾷ!

— Ἐ! ἔ! κορίτσια, μὴ μαλώνετε! Μᾶς φθάνει ἡ συμφορὰ ποὺ ἔπεςε στὸ κεφάλι μας. . . ὠλόβλυζεν ἡ Μαριάννα.

— Θὰ κοντεύῃ ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ, εἶπεν ἡ Δωροθέα. Κάμε χαρές, Μαριάννα, καὶ πᾶμε σπῖτι!

Ἐβαλε τὰ χαρτιά εἰς τὴν τσέπην της, καὶ ἔδωσε τὰς κορδέλλας τοῦ σκούφου της, διὰ νὰ δώσῃ τὸ σύνθημα τῆς ἀναχώρησός της.

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἡ Οὐίνιφρεδ, ἡ ὁποία ἔπαιζεν εὐχαριστημένη μετὰ τὴν κόκκιναν της, ἠρώτησεν ἑξῆς:

— Καί πῶς θὰ τὴ φωνάζωμε;

— Ποιὰ νὰ φωνάζωμε; ἠρώτησεν ἡ Δωροθέα, κ' ἐστάθη ἀποτόμως.

— Νά! . . . τὴ μητρίαν μας! ἀπήντησεν ἡ μικρούλα Οὐίνιφρεδ.

— Δέν το ἐσυλλογίσθηκα ἀκόμα! ἀπήντησεν σοβαρὰ ἡ Δωροθέα.

— Πρέπει νὰ τὴν φωνάζωμε «Μητέρα», παρετήρησεν ἡ Ἐδελίνα, ἐνῶ ἐκουνούσε σὰν καλὰ τὸ μισητόν της σκουφίωμα, κρατοῦσα αὐτὸ ἀπὸ τὰς κορδέλλας του.

— Ὡ! ἀδύνατον! ἀνέκραξεν ἡ Μαριάννα.

— Ὅχι! ἐπρόσθεσε καὶ ἡ Δωροθέα μ' ἐμφαντικὸν τόνον. Δέν ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ φωνάξῃ μίαν γυναῖκα «Μητέρα», ἐκτός ἂν τὴν ἀγαπᾷ μετὰ τὴν καρδιά του! ἄλλ' ὅμως θὰ λέγῃ ψέμματα.

— Μὰ . . . δέν ἡμποροῦμε βέβαια νὰ τὴν φωνάζωμε «Ἀλίκα» ἢ «Κυρία Μάρσαλ». . . παρετήρησεν ἡ Μαριωρὴ.

— Θὰ το σκεφθῶ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, εἶπεν ἡ Δωροθέα μετὰ βραχυῖαν σιωπὴν. Ὑποθέτω ὅτι πρέπει νὰ τὴν φωνάζωμε «Μαμμά», γιὰ νὰ μὴ δυσανεστηθῇ ὁ πατέρας, ἀλλὰ πρὸς τὸ παρὸν δέν εἶνε δυνατόν νὰ κάμωμεν τίποτε παραπάνω. Ἐλᾶτε. . . πᾶμε, κορίτσια!

Ἡ Ἰσαβέλλα καὶ ἡ Ἐλεονώρα κατέβησαν ἀπὸ τὸ δένδρον των, χωρὶς νὰ πάθουν τίποτε, καὶ ἡ λιτανεία τῶν ἑπτὰ κοριτσιῶν ἐξεκίνησε διὰ τὸ σπίτι. Ἡ πορεία ἐφάνη τῶρα μακροτέρα, θερμότερα καὶ κοινορτωδεστέρα παρὰ ἡ πρώτη, ἀλλὰ καμμία ἀπὸ τὰς ἑπτὰ ἀδελφὰς δέν ἐτόλμησε νὰ παραπονεθῇ, καὶ ὅλων ἡ χαρὰ ἦτο μεγάλη, ὅταν ἐφθασαν εἰς τὴν θύραν τοῦ μανδροτοίχου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

ΕΤΟΙΜΑΣΙΑΙ

Οὐτὲ ἡ ἴδια ἡ Δωροθέα δέν εἶχε μείνῃ ἐντελὴς εὐχαριστημένη μετὰ τὴν ἐπιστολήν ποὺ εἶχε γράψῃ διὰ τὴν κυρίαν Μάρσαλ. Δι' αὐτὸ ἀπεφάσισε νὰ γράψῃ ἄλλην. Ἡ Μαριωρὴ εἰς μάτην ἔψαξε νὰ εὕρῃ εἰς τὸ «Ἐπιστολάριον» ἐπιστολήν συγχαρητήριον πρὸς μητρίαν. Ἀλλὰ τὸ ὕψος τοῦ βιβλίου τούτου τὴν ἐντύπωσιν ἔκαμεν εἰς ὅλας, ὥστε, μετὰ πολλὰς συζητήσεις, ἀπεφάσισαν ν' ἀνασυντάξουν τὴν ἐπιστολήν των ὡς ἐξῆς:

«Ἀγαπητὴ Κυρία, — Αἱ ὑποσημειούμεναι, λαμβάνομεν τὴν τιμὴν νὰ υποβάλωμεν ὑμῖν τὰς ἀρίστας τῶν εὐχῶν μας ἐπὶ τῷ ὑμετέρῳ γάμῳ μετὰ τοῦ

πολυσεβάστου πατρός μας, εὐελπιστοῦμεν δὲ ὅτι ἡ ἐκ τοῦ σύνεγγυς γνωριμία θέλει συντελεσθῇ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἀμοιβαίων ἐκείνων αἰσθημάτων, ἅτινα θέλουσι βοηθήσῃ ἡμᾶς νὰ διαδιώσωμεν ἐν εἰρήνῃ καὶ ἀρμονίᾳ, παρουσιάζουσαι εἰς τὸν λοιπὸν κόσμον τὸ θεῖον οἰκογενεῖας στενωπὸν καὶ ἐαυτὴν ἡνωμένην.

«Διατελοῦμεν

Ἀγαπητὴ Κυρία,»

Καὶ εἶποντο αἱ ὑπογραφαὶ τῶν ἑπτὰ ἀδελφῶν.

— Ἐτσι τοῦλάχιστον δέν λέμε τίποτε ποὺ δέν το αἰσθανόμεθα, εἶπεν ἡ Δωροθέα, ὅταν συντάξῃ τὴν ἐπιστολήν.

— Καὶ εἶνε τόσο ἡχηρὰ καὶ μεγαλοπρεπὴ αὐτὰ τὰ λόγια, εἶπεν ἡ Ἐδελίνα θαυμάζουσα.

Ἡ μὲν Δάλυ, ἡ δασκάλισσά των, ἐσκέφθη ὅτι αὐτὴ θὰ ἔγραφε διαφορετικὰ τὸ γράμμα, ἂν ἦτο εἰς τὴν θέσιν των, ἀλλὰ δέν ἔκρινε καλὸν νὰ εἰπῇ τὴν σκέ-

• Κατέβησαν ἀπὸ τὸ δένδρον των. • (Σελ. 29, στ. α')

ψιν της. Ἦτο πολὺ δειλὴ καὶ δέν της ἄρεσε νὰ προκαλῇ ἀντιλογία, καὶ δι' αὐτὸ ποτε δέν ἔλεγε τὴν γνώμην της, ἂν δέν τὴν ἐρωτοῦσαν. Ὅταν ὁ κ. Μάρσαλ ἔχασε τὴν γυναῖκά του, αἱ φιλικαὶ καὶ συγγενικαὶ τοῦ οἰκογενεῖαι ἔσπευσαν νὰ τοῦ κάμουν προσφοράς νὰ τὸν βοηθήσουν εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῶν θυγατέρων του, ἀλλὰ, ὅσον μικρὰ καὶ ἂν ἦσαν, αἱ μεγαλειότεραι των ἦτο ἀδύνατον ν' ἀνεχθῶν τὴν ἀνάμειξιν ἄλλων προσώπων εἰς τὰ οἰκογενειακά των. Πολλὰ οἰκοδιδασκάλισσαι διεδέχθησαν ἀλλήλας, ἀλλὰ καμμία δέν κατώρθωσε

νὰ κυβερνήσῃ τὴν ἀνυπότακτον οἰκογένειαν. Ἀρκετὸν καιρὸν τὰ ἑπτὰ κορίτσια ἔμειναν αὐτοκέφαλα, ἕως ὅτου μίαν ἡμέραν ὁ πατέρας των τὰ ἐπληροφόρησεν ὅτι εἶχεν ἐνοικιάσῃ τὸ Ἐλμφιλδ — τὴν ἐξοχικὴν τοῦ οἴκιον — καὶ ὅτι, ἐπειδὴ ἐπρόκειτο νὰ κατοικήσουν εἰς τὸ Λονδίνον, ἔπρεπε νὰ προσληθῇ νέα δασκάλισσα.

Τότε ἡ Δωροθέα ἐπῆρε τὴν ὑπόθεσιν ἐπάνω της καὶ προσέλαβε τὴν μὲν Δάλυ, ἡ ὁποία εἶχε κατακτήσῃ τὸν σεβασμὸν της, διότι ἐπεριποιεῖτο μετὰ ἀπειρον καλωσύνην τὴν κατὰκοιτον μητέρα της, καὶ σχεδὸν ἐλιμοκτονοῦσεν αὐτὴ διὰ τὰ κουδαλῆ γλυκίσματα καὶ καλὰ πράγματα εἰς τὴν ἀσθενή.

Ὅταν ἀπέθανεν ἡ κυρία Δάλυ, ἐκόπη τὸ μικρὸν ἰσόδιον εἰσόδου μετὰ τὸ ὁποῖον ἐζοῦσαν αὐτὴ καὶ ἡ κόρη της, καὶ ἡ μὲν Δάλυ, ἡ ὁποία δέν ἦτο καὶ τόσοτελὴς μορφωμένη, εὐρέθη εἰς

μεγάλῃν στενοχωρίαν, μὴ γνωρίζουσα τί νὰ κάμῃ διὰ νὰ κερδίξῃ τὸν ἄρτον της. Ἐμείνε λοιπὸν ἐνθουσιασμένη μετὰ τὴν ἰδέαν τῆς Δωροθέας, καὶ ὁ κ. Μάρσαλ εἶδεν ὅτι τὸ καλλίτερον ποῦ εἶχε νὰ κάμῃ ἦτο νὰ ἐπικυρώσῃ τὴν συμφωνίαν τῆς κόρης του, διότι ἐγνώριζεν ὅτι ἡ μὲν Δάλυ ἦτο ἀξία ἐμπιστοσύνης. Ἀπὸ τότε ἐζοῦσε καὶ αὐτὴ μαζί μετὰ τὰ κορίτσια, καί, μετὰ τὸν μαλακὸν τρόπον της, ἐξήσκει μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπάνω των, χωρὶς νὰ το καταλαβαίνουν καλὰ-καλὰ αἱ ἑπτὰ ἀδελφαί.

Αἱ ἀδελφαὶ Μάρσαλ ἐπερνούσαν ἐκεῖνο τὸ καλοκαίρι εἰς τὸ ἐξοχικὸ σπίτι μιᾶς θείας, διότι ἐπεσκευάζοντο οἱ ὄχαιοι καὶ οἱ σωλῆνες τῆς κατοικίας των εἰς τὸ Χαμψτὶδ τοῦ Λονδίνου. Δέν τας ἤρresen ὅμως καθόλου ἡ κοινὴ καὶ ἀνοστή γειτονεία, ὅπου ἔμειναν ἡ θεία των ὅταν λοιπὸν ἡ κυρὰ-Ράιτ, ἡ οἰκονόμος, καὶ ἡ Μαρία ἡ πρόην παραμάννα των — ἡ ὁποία, ἂν καὶ ὑπανδρευμένη, ἐξώθευεν ὅμως τὸν

περισσότερον καιρὸν εἰς τὸ σπίτι των, — ἔγραψαν διὰ νὰ τὰς πληροφορήσουν ὅτι ὅλα ἦσαν πάλιν ἐν τάξει, δέν ἔχασαν οὐτὲ στιγμὴν, ἀλλὰ ἐξεκίνησαν ἀμέσως διὰ τὸ σπίτι των. Καὶ πρὶν περάσουν πέντε λεπτὰ ἀπὸ τὴν στιγμὴν τοῦ ἐρχομοῦ των, ὅλο τὸ σπιτικὸν ἐγνώριζε τὸ μέγα οἰκογενειακὸν γεγονός τοῦ δευτέρου γάμου τοῦ πατρός.

Αἱ ὑπηρετρίαι εἰς τὴν ἀρχὴν κατετάραχθησαν, καὶ εἶπαν ὅτι ἔπρεπε νὰ παρουν τὰ ρούχα των καὶ νὰ εὗρουν ἄλλα ἀφεντικά! ἀλλὰ κατόπιν, ἂν καὶ ἐγνώριζαν καλλίτερα ἀπὸ τὴν μὲν Δάλυ

ρίαρχος της θαλάσσης με την Κνανήν Πτέ-
ρυγα, Ἀγγελον της Χαράς, Εἰρήνην τὴν
Ἀθηναίαν, Πεπὶν της Μπάκραϊας καὶ
Ἀγγελον της Νίκης—ὁ Νυκτοφύλαξ μετὰ τὸ
ᾠχρὸν Ἀμάραντον, Ἐξέδριστον Ἑλληνα,
Ἰδιότροπον Νεάνιδα, Ἀδελφὴν Ψυχὴν
καὶ Ναυσικᾶν—ἡ Ἐαρινὴ Νεφέλη μετὰ τὴν
Ἀεροναυτοπούλαν, Ἀσπίδα της Ἀθηνᾶς,
Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολογγίου, Δουκισσὰν
τῶν Σαλόνων καὶ Λευκὴν Νύκτα—ὁ Ζοφε-
ρὸς Μεσαίων μετὰ τὸν Ἑλληνα Ἀθλητὴν,
Μαγευμένην Ἀκροβαλοῦσαν, Διονυσιάδα
Πηλὴν, Νεφέλῳδὴ Ψυχὴν καὶ Ἀγγελον της
Νίκης—ἡ Παλλὰς μετὰ τὴν Ναυτοπούλαν
τοῦ Μεσολογγίου, Ἀρώμα Ἰου, Γαπωνικὸν
Χρυσόθεμον, Σπονδαῖον Ἀνθρωπον καὶ
Μυροβόλον Χαραυγὴν—τὸ Παιδί της Καρ-
διάς μετὰ τὸ Μικρὸν Περαιωτάκι καὶ Ἀθῶαν
Καρδίαν—ἡ Ναυτοπούλα τοῦ Μεσολογγίου
μετὰ τὴν Λευκὴν Νύκτα, Ἰδιότροπον Νεάνιδα,
Βροντὴν τοῦ Διὸς, Φλογερὰν Ἀκτῖνα τοῦ
Σουλίου, Διακριθεῖσαν Ἀρσάκειάδα καὶ
Ἀγγελον της Ἑλπίδος—τὸ Πεπρωμένον μετὰ
τὸν Ἀγγελον της Χαράς, Παιδικὴν Χαράν,
Περιβόλι της Χαράς καὶ Γοργόφτερην Ἑλπί-
δα—ὁ Μελαγχολικὸς Ἑορμῆτης μετὰ τὴν Λά-
τριδα της Πλειάδος, Τιτάνα της Διαπλά-
σεως, ᾠχρὸν Ἀμάραντον καὶ Ἀνθοῦσαν
Νεότητα—ὁ Μακρολάμψ μετὰ τὴν Λάτριδα
της Πλειάδος, Χαριτωμένο Ἀγγελοῦδι, Πα-
παρούσαν τῶν Ἀγρῶν, Κινέζικην Κοτσίδα
καὶ Ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν—ἡ Ὀπτασία
Παραδείσου μετὰ τὴν Ἀθῶαν Καρδίαν, Ἰδιό-
τροπον Νεάνιδα καὶ Παιδικὴν Χαράν—ἡ
Κυρία Σκαρφαλόστρα μετὰ τὴν Γαλῆν της Ἀ-
ληγοπούλαν, Ἄσπυα τοῦ Ὁρφέως καὶ Ταρ-
λαμπούμπαν—ἡ Χιονισμένη Κούκλα μετὰ τὴν
Τσιγγαρέλλαν, Ἰσπότην τοῦ Πηλίου, Σε-
νιτευμένον Σινωπέα καὶ Κίτρινο Νέομυνο.

Τῶν καθυστερουμένων τετράδια Μικρῶν
Μυστικῶν δὲν δημοσιεύονται νέαι προτάσεις
περὶ ἀνταλλαγῆς, ἀν δὲν ἀνταποδώσουν πρῶτα
διὰ τοῦ Γραφείου μας τὰ ὀφειλόμενα.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της:
Ἀνθοῦσαν Νεότητα (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ
τὰς ἐνεργείας· σήμερον ἐκλέγω ψευδώνυμον τῆς
νέας μας φίλης) Ἐαρινὴν Ἑσπέραν, Βασι-
λισσαν τῶν Κυμάτων ([Ε]) διὰ τὴν χαριτωμέ-
νην ἐπιστολήν· σήμερον ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυ-
μον τῆς νέας μας φίλης κ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ
τὸ ἐσπάθωμα) Ἀθῶαν της Ἀνοίξεως (ναί)
Φαίτωνά ([ΕΕ]) μετὰ τὴν ἐνδιαφέροντα ἐξέ-
θεσιν καὶ τὸν 2ον ἀριθμὸν τοῦ «Βίου» διὰ τὴν
ἀλγὴν ψευδώνυμον, πρέπει νὰ στηλῇ 1 δραχ-
μὴν αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές) Δω-
ρίδα Παρθένον ([ΕΕ]) ἀν καὶ ἐνστάτες, διόλου
δὲν ἐφαίνετο νυσταγμένη ἡ ἐπιστολή σου· ἔ-
στειλα 7 τετράδια) Ροδόπην (χαίρω πού εἰσθε
στεναί φίλοι μετὰ τὴν Ἡρώϊδα τοῦ Λιβαδίου)
Εὐμολιπιάδα (πολλὰ πράγματα εἴπαρε νὰ
μου γράψῃ· ἐντυπώσεις θέλω, ὅχι εἰδήσεις)
Χαράν τῶν Γονέων (εὐχαριστῶ πολὺ καὶ δι-
τὸ νέον ἐσπάθωμα) Ὁραῖαν Λευκάδα ([Ε]
διὰ τὸ χαριτωμένο γραμματάκι καλὰ λέγεις
ὅτι φέτος θὰ ἔχετε δύο πρωτοχρονιέες τὴν 1ην
Δεκεμβρίου μετὰ τὴν νέαν της Διαπλάσεως, καὶ τὴν
1ην Ἰανουαρίου) Μπάτην τοῦ Σαρωνικοῦ (ὡ-
στε τοῦ ἔδωκες νὰ καταλάβῃ...) Λευκὴν Νύ-
κτα ([Ε]) ἡ καλὴ θέλησις ἀπὸ ὑπάρχει, θὰ πα-
ρυσιασθῇ εὐκαίρῃ καὶ διὰ ἐσπάθωμα) Μι-
κρὰν Σμυρναίαν (ἡ ὅποια ἐσπάζοντι τί καλὰ
δανεῖται ἓνα τόμον μου πρὸς ἀνάγνωσιν καὶ ἔ-
πειτα... ποῖος εἴπαρε ν' ἀνέβῃ;) Παναγιώ-
την Ε. Φιλιππιδὴν (χαίρω πού πηγαίνεις τα-
κτικὰ εἰς τὸ σχολεῖον καὶ εἰσαι ἐπιμελής· πε-
ριμένω τὰς ἐντυπώσεις σου) Στυλιανὴν Δη-
μητρίου (ἡ ὅποια, διὰ νὰ εἶνε τελεία συνδρο-
μήρια, ἠγόρασε καὶ τὸ Σῆμα) Παιδί τοῦ Ψη-

λορείτη (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ διπλοῦν ἐσπά-
θωμα· δίνεις καὶ πέρνεις, βλέπω μετὰ χαρὰν μου!)
Λευκὴν Ἀνεμόδον (εὐχαριστῶ· πῶς σοῦ ἐφά-
νησαν τὰ νέας; δὲν εἶνε ἐπισης ὠρεῖα καὶ ἀκό-
μη ὠρεῖα;) Ἀνυποκρίτων (Βραβεῖαν ἔστει-
λα) Παιδικὴν Χαράν ([ΕΕ]) διὰ τὴν ὠραίαν
περιγραφὴν χαίρω πού σου ἤρσαν τόσον τὰ
νέα μας ἔργα) Τσίρον ([Ε]) γνωρίζω τὴν ἀγά-
πην σου καὶ τὰς ἐνεργείας σου· ὥστε δὲν ση-
μαίνει ἀν δὲν μου γράψῃ συχνά· ὅπως δὴποτε,
προσπάθεισε τώρα νὰ εἰσαι τακτικώτερος) Σιω-
πηλὴν Νύκτα (σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰ ὠ-
ρεῖα καὶ κολακευτικά πού μου γράφεις· ἡ ἐπι-
στολή σου μετὰ συνέκλινε· φίλητέ μου τὴν νέαν
μου φίλην, ἡ ὅποια εὐχομαι νὰ σου ὁμοιάσῃ)
Φῶς της Νυκτὸς ([ΕΕ]) διὰ τὴν ὠραίαν ἐπι-
στολήν· ὁ κ. Φαίδων χαίρει διότι ὅσα ἔγραψες
περὶ τοῦ Λαχείου τῶν Ἀρχαιοτήτων εὗρον τόσον
πρόθυμον ἢ ὡς· χαίρειται μὲν εἰς τὴν ἀδελφὴν
σου) Πτερόν της Μελλοσύνης (εὐχαριστῶ διὰ
τὰς εὐχάς) Κυριατίζουσαν Σημαίαν ([ΕΕ]) διὰ
τὴν λαμπρὰν ἐπιστολήν· Ἑλληνικὴν Νῆσον,
κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 20 Δε-
κεμβρίου θάπαντῶμαι εἰς τὸ προσεχές.

Η ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ

πρὸς ἀνανέωσιν καὶ ἐγγραφὴν διὰ τὸ
1905, μετὰ δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς τὸ
Λαχεῖον τῶν Ἀθῶν, μετὰ δικαίωμα δια-
τηρήσεως ἢ προσλήψεως ψευδωνύμου.
καὶ μετὰ ὅλα τὰ λοιπὰ προνόμια, λήγει
ὁριστικῶς τὴν 15 Ἰανουαρίου. Παράτο-
σις δὲν θὰ δοθῇ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 11 Φεβρουαρίου

Ὁ χρόνος τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δεινὸν νὰ γράψω
τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν
τῷ Γραφείῳ μας εἰς φανίλλους, ὡς ἑκάστο.
περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

28. Λεξιγραφία.

Τὸ πρῶτόν μου Ὁκεανίς,
Γράμμα τὸ δεύτερόν μου.
Καὶ κράτος ἀσιατικὸν
Εἶνε τὸ σύνολόν μου.

Ἐστὶν ὑπο τοῦ Ναυάρχου Καταούρα

29. Συλλαβόγραφος μετ' Ἀναγραμ- ματισμοῦ.

Θεὸν τινα ἀρχαῖον
Ἄν ἀποκεφαλίσῃς
Ἐκεῖνο δὲ πού μένει
Τὸ ἀναγραμματίζεις,
Τοῦ πρώτου κατοικίαν
Εὐθὺς θὰ σχηματίζεις.

Ἐστὶν ὑπο τοῦ Πιρίκτιος Τζάλλα

30. Διπλοῦς μεταγραμματισμός

Πολυτίμον τινὸς λίθου ἂν ἀλλάξῃς τὸν καιρὸν
Ὅτ' προβάλῃ εἰς τὸ μέσον ἄναξ ἐκ τῶν παλαιῶν.
Κι' ἂν τὸ ἴδιον πάλι κάμῃς εἰς τὸν ἄνακτα αὐτόν,
Ἐνας Κύκλωψ, φίλε λύτα, ἔβηνεν εἰς τὸ λεπτόν.

Ἐστὶν ὑπο τοῦ Λέοντος Φοινίκου

31. Ἀνιγμὰ.

Πρόσωπον εἶμαι μυθικόν,
Πόλις εἰς τόπον πεδινόν,
Ἄγρυπνος κῦον καὶ πιστός,
Καὶ τέλος πάντων, ναυπηγός!

Ἐστὶν ὑπο τοῦ Δημόδοκου

32. Παραλληλόγραμμον.

Π * * * Σ Ναντικασταθῶν οἱ
Π * * * Σ ἀστερίσκοι διὰ γραμμά-
Κ * * * Σ των οὕτως ὥστε νάνα-
Λ * * * Σ γινώσκωνται δώδεκα ἐν
Ν * * * Σ ὅλῳ λέξεις, ἥτοι πέντε
ὁριζοντίως καὶ ἑπτὰ καθέτως

Ἐστὶν ὑπο τοῦ Γεωργίου 1 Ἀναγνώστου

33. Κεκρυμμένη Ψυράμις.

1.— Πίστευε καὶ μὴ ἐρεῖνα.
2.— Ὁραῖος ὁ περίπατος εἰς τὸ δάσος.

3.— Πᾶς εὐπορος δὲν εἶνε κ' εὐτυχής.

4.— Πρόσεξε μήπως σὲ ραπίσω!

Ἐστὶν ὑπο τοῦ Στυλιανῶς Μ. Κωσταλίου

34-38. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνδὲς γράμματος ἐκάστης τῶν
κάτωθι λέξεων, δι' ἐνὸς ἄλλου πάντοτε τοῦ αὐ-
τοῦ, νὰ σχηματισθῶν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Ἄργος, λόφος, ἥλιος, νότος, τάφος.

Ἐστὶν ὑπο τοῦ Κυρίου Σκαρφαλόστρας

39. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξε-
ων ἀποτελοῦν τὸνομα Ἐρινύος:

1, Ἐντομον. 3, Ἐκ τῶν ἑπτὰ σοφῶν. 3,

Ἐντομον. 4 Ἀργοναύτης. 5. Ζῶον. 6, Θεά.

Ἐστὶν ὑπο τοῦ Τύλλου Ὀσιλλίου

40. Φωνηεντόλιπον

μκρ - στ - τυ - νδσσν - μς - κ - δεσ

Ἐστὶν ὑπο τοῦ Νυκτοφύλακος

41. Γρῦφος.

			νός		
	θός		αἱ		
θός	θός	νός		νός	
	μ'	άρ'	αἱ	επ	αἱ
θός	θός				
θός			νός		
			αἱ		

Ἐστὶν ὑπο τοῦ Κριόλης

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 46

500. Πηνελόπη (πινέλλο-πῆ) — 501. Ψάμ-
μος-ἄμμος. — 502. Πιτταχός-φισταχός.

503. ΟΥΡΑΝΟΣ 504-505. 1, Αἰών,

ΕΥΡΩΤΑΣ ἰών, ὦν, ὄν, ὄς, ὄς,

ΚΟΡΕΙΚΗ ὄσος, ὄλος, ἔλος,

ΙΟΚΑΣΤΗ ἔτος. 2, Ἐτος, ἔλος,

ΚΑΛΑΜΟΣ ὄλος, ὄσος, ὄς, ὄς,

ΝΙΚΗΤΑΣ ὄν, ἦν, μῆν.

ΑΜΟΡΓΟΣ 506-508. 1, Λαγός

(πέλαγος) 2, ὄλος (Σκλαῖος) 3, Γαλῆ (γαλ-

νιαιά.) — 509. Διὰ τοῦ Ο. Σ. Ἀνεμος, ἐμός,

πρόσδοος, πρὸς, ἄτοδος (Ἄνεμος — ἐμός =

ἄν + [Πρόσδοος — πρὸς =] ὁδός = ΑΝΟΔΟΣ)

— 510. ΚΑΜΗΛΟΣ (Κύνος, κάλαμος, Αἰ-

Μος, Πατῆρ, κεφαλή, Κασσιόπη, πυρίτις.)

— 511. Μὴ προτρεχέτω ἡ γλῶσσα τοῦ νοῦ.

— 512. Ἐργάτης πονηρίας μεγάλης ἢ μικρᾶς,

παρέχει συνεπείας εἰς ἑαυτὸν πικράς. (Ἐρ-

γάτης ποιεῖ ροιὰς· μέγα λῖ - Σῆμ ἢ Κράσπαρ-

ἔχει - σὺν ἐπὶ ἄς εἰς εα - φῶν - πῆ - κρᾶς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λίστις λεπτὰ 10, διὰ δι τοὺς συνδρομητὰς μας
λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λίστις, ὅλας καὶ αἱ
ὀλιγωταὶ τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10 λίστις.]

Τὸ «Comptoir philatélique Oriental» ἀπο-
στέλλει καλὰ εὐρωπαϊκά γραμματόσημα ἀ-
πέναντι ἐλληνικῶν ὁχονδρικών. Ὡσαύτως ἀγορά-
ζει ἐλληνικά γραμματόσημα τοῖς μετρητοῖς. Ζη-
τεῖ τακτικούς ἀνταποκριτὰς εἰς Levant δυ-
ναμένους νὰ τῷ προμηθεύωσι γραμματόσημα
τῆς Ἀνατολῆς. Ἀπευθυντέον: δὸς Πανεπιστη-
μίου 67, Μέγαρον Ἀρσάκειου, Ἀθῆνας. (Ε, 9)

Ἀνταλλάσσω γραμματόσημα, Μικρὰ Μυστικά,
ἐφημερίδας, περιοδικὰ, ἐπιστολάς, ἰδέας,
ἀνέψεις. Γνωστοποιῶ δὲ εἰς ὅλους τοὺς φίλους
ὅτι ἡλῆα διέδωκται: Demetrius Zoides,
Poste restante Ottomane de Stamboul,
Constantinople. (Ε, 10)

Ἐπρωτοχρονιάτικον ἔτοχον εἶνε
καὶ οἱ δύο κομψότατοι τόμοι
τῶν Διηγημάτων Ξενοπούλου (Φαίδωνος),
πωλούμενοι εἰς τὸ Γραφεῖόν μας ἑκάστος φρ. 3.
— Διὰ τοὺς συνδρομητὰς μας, τοὺς ἀγοράζον-
τας καὶ τοὺς δύο ὁμοῦ, φρ. 4,50 μόνον, καὶ τα-
χυδρομικῶς φρ. 5.